

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. การอ่าน
4. การเขียน
5. การสะกดคำ
6. การแจกลูกและสะกดคำ
7. การสร้างแบบฝึกทักษะ
8. ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

กรมวิชาการ (2545 : 4) ได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ มีจุดประสงค์ที่จะพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดี จึงได้กำหนดสาระบางประการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ไว้ ดังนี้

1. หลักการ

เพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นไปตามนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศ จึงกำหนดหลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ ดังนี้

- 1.1 เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติมุ่งเน้นความเป็นไทยคู่กับความเป็นสากล
- 1.2 เป็นการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

- 1.3 ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนา และเรียนรู้ด้วยตัวเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตัวเองตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ
- 1.4 เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลา และการจัดการเรียนรู้
- 1.5 เป็นหลักสูตรที่มีการจัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ ครอบคลุมทุกเป้าหมาย สามารถโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

2. จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดจุดมุ่งหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังต่อไปนี้

- 2.1 เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของศาสนา ที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันพึงประสงค์
- 2.2 มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียนและรักการค้นคว้า
- 2.3 มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิด วิธีการทำงานได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์
- 2.4 มีทักษะกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิด การสร้างปัญญา และทักษะในการดำเนินชีวิต
- 2.5 รักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีคุณภาพและบุคลิกที่ดี
- 2.6 มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าเป็นผู้บริโภค
- 2.7 เข้าใจในประวัติของชาติไทย ภูมิใจในความเป็นไทยเป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
- 2.8 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสิ่งแวดล้อม
- 2.9 รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม

3. โครงสร้าง

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามหลักการ จุดหมาย และมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนด เพื่อให้สถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องมีแนวปฏิบัติในการจัดหลักสูตรสถานศึกษา จึงได้กำหนดโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

3.1 ระดับช่วงชั้น

กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียน ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

3.2 สาระการเรียนรู้

กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียน เป็น 8 กลุ่ม ดังนี้

3.2.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

3.2.2 กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์

3.2.3 กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

3.2.4 กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

3.2.5 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

3.2.6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

3.2.7 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

3.2.8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มนี้เป็นพื้นฐานสำคัญที่ทุกคนต้องเรียนรู้ โดยจัดเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกประกอบด้วย ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอน เพื่อสร้างพื้นฐานการคิดและเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาวิกฤติของชาติ กลุ่มที่สองประกอบด้วยสุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยีและภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ (กรมวิชาการ. 2545 จ : 5)

4. เวลา เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนไว้ ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800-1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800-1,000 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 1,000-1,200 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละ 5-6 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 1,200 ชั่วโมง โดยเฉลี่ยวันละไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง (กรมวิชาการ, 2545 : 7-8)

5. สาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การสอนภาษาไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแนวคิดไปจากเดิม ไม่นำให้ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้เท่านั้น แต่จะเน้นให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสาร แก้ปัญหาในการดำรงชีวิตและปัญหาของสังคม เน้นสอนภาษา เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง สามารถนำความรู้มาพัฒนาตนเองได้ นอกจากนั้นยังต้องสอนภาษา เพื่อพัฒนาความคิด สามารถคิดได้อย่างชาญฉลาด เน้นการรักษารายภาษาไทยในฐานะเป็นวัฒนธรรมและ ถ่ายทอดวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์ในรูปแบบของหลักภาษา ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ การใช้ภาษา วรรณคดี และวรรณกรรม สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักภาษาจำต้องมีทักษะการใช้ภาษาได้ถูกต้อง

6. คุณภาพของผู้เรียนภาษาไทย

กรมวิชาการ (2545 : 9) กล่าวว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีความมุ่งหวังที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อเรียนจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้ว คือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ คุณธรรมจริยธรรมและค่านิยม ดังนี้

- 6.1 สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างดี
- 6.2 สามารถอ่าน เขียน ฟัง ดู และพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 6.3 มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผลและคิดเป็นระบบ มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้และการใช้ภาษาในการพัฒนาตน และสร้างสรรค์งานอาชีพ
- 6.4 มีนิสัยรักการอ่าน การเขียน การแสวงหาความรู้และใช้ภาษาในการพัฒนาตน สร้างสรรค์อาชีพ
- 6.5 ตระหนักในวัฒนธรรมการใช้ภาษาและความเป็นไทย ภูมิใจและชื่นชมในวรรณคดีและวรรณกรรมซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย
- 6.6 สามารถนำทักษะทางภาษามาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามสถานการณ์และบุคคล

- 6.7 มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสร้างความสามัคคีในความเป็นชาติไทย
 6.8 มีคุณธรรม จริยธรรม วิสัยทัศน์ โลกทัศน์ที่กว้างไกล และลึกซึ้ง
 ทั้งนี้เมื่อจบแต่ละช่วงชั้นผู้เรียนต้องมีความรู้ ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม
 และค่านิยมในแต่ละช่วงชั้น ดังนี้

7. คุณภาพของผู้เรียนภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 1

เมื่อจบแต่ละช่วงชั้น ผู้เรียนต้องมีความรู้ความสามารถ ดังต่อไปนี้

- 7.1 อ่านได้คล่องและอ่านได้เร็ว
 7.2 เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำ ประโยคและเข้าใจข้อความ
 ที่อ่าน
 7.3 นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาคิด คาดคะเนเรื่องราวหรือเหตุการณ์
 และกำหนดแนวทางปฏิบัติ
 7.4 เลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิง
 7.5 พูดย่อและเขียนแสดงความรู้และความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และ
 จินตนาการ
 7.6 จดบันทึกความรู้ ประสบการณ์และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน
 7.7 จับใจความสำคัญและหารายละเอียดของเรื่อง ตั้งคำถาม ตอบคำถาม
 สนทนาแสดงความคิดเห็น เล่าเรื่อง ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์
 จากเรื่องที่อ่านและที่ดู
 7.8 เข้าใจว่าภาษาไทยมีทั้งภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐานและภาษา
 ท้องถิ่น
 7.9 ใช้คำคล้องจองแต่งบทหรือกรองง่าย ๆ
 7.10 ท่องจำบทหรือกรองที่ไพเราะและนำไปใช้ในการพูดย่อและการเขียน
 7.11 นำปริศนาคำทายและบทรื่องเล่นในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียน และ
 การเล่น
 7.12 ใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียน การแสวงหาความรู้
 และใช้ได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ นำความรู้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรม
 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน
 7.13. มีมารยาทในการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด
 7.14 มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน

8. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีลักษณะเป็นหลักสูตรมาตรฐาน (Standard-based curriculum) และมีลักษณะเป็นหลักสูตรสมรรถฐาน กล่าวคือ หลักสูตรจะมีสาระการเรียนรู้เป็นกลุ่มเนื้อหาและสาระที่จะต้องสอน แต่ละสาระการเรียนรู้จะมีมาตรฐานการเรียนรู้เป็นตัวกำหนดคุณภาพของการจัดการศึกษา แต่ละมาตรฐานการเรียนรู้จะมีมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นมาตรฐานที่ผู้เรียนเรียนจบการศึกษาแต่ละช่วงชั้นจะต้องมีความรู้ความสามารถในการเรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐานการเรียนรู้จึงเป็นข้อกำหนดคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียน ที่ครูจะจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติ และสามารถดังกล่าว ส่วนมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นกำหนดสาระเรียนรู้ที่เป็นมาตรฐาน เนื้อหา ซึ่งส่วนมากจะเขียนเป็นความคิดรวบยอด กำหนดเนื้อหาการสอนและการปฏิบัติกำหนดคุณสมบัติที่เป็นความสามารถปฏิบัติงานและคุณธรรม จริยธรรม มาตรฐานการเรียนรู้แต่ละช่วงชั้นกำหนดความรู้หลักการให้เกิดความคิดระดับสูง มีทักษะกระบวนการ และมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยมี ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2545 : 15)

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ และความคิดไปใช้ในการตัดสินใจ แก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 : ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 : สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และการพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 : เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาของภาษาและรักภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

มาตรฐาน ท 4.2 : สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัยบุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน

สาระที่ 5 : วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

สรุปได้ว่า ภาษาไทยมีสาระ 5 สาระ 6 มาตรฐานมีมาตรฐานการเรียนรู้เป็นตัวกำหนดคุณภาพของการจัดการศึกษาแต่ละมาตรฐานการเรียนรู้ จะมีมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นมาตรฐานที่ผู้เรียนเรียนจบการศึกษาแต่ละช่วงชั้น จะต้องมีความรู้ความสามารถในการเรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐานการเรียนรู้จึงเป็นข้อกำหนดคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียน ส่วนมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นกำหนดสาระเรียนรู้ที่เป็นมาตรฐาน เนื้อหา ซึ่งส่วนมากจะเขียนเป็นความคิดรวบยอด กำหนดเนื้อหาการสอนและการปฏิบัติกำหนดคุณสมบัติที่เป็นความสามารถการปฏิบัติงานและคุณธรรม จริยธรรม

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยของสถานศึกษาต้องมีการพัฒนาหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของสถานศึกษา โดยนำโครงสร้างของสถานศึกษาที่กำหนดให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาไทยสัปดาห์ละกี่ชั่วโมงในแต่ละระดับชั้น เพื่อกำหนดเวลาของหน่วยการเรียนรู้ นอกจากนั้นจะต้องกำหนดแบบของหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ตามปรัชญา ทิศทาง และจุดหมายของการจัดการศึกษาของสถานศึกษา และรูปแบบของการจัดหลักสูตร จะเขียนเป็นหลักสูตรรายวิชาที่เน้นเนื้อหาสาระหรือหลักสูตรบูรณาการเป็นหน่วยการเรียนรู้หรือหลักสูตรสหวิทยาการ

1. หลักสูตรภาษาไทย

ควรแบ่งเป็นหลักสูตร 2 กลุ่มวิชา ดังนี้ กรมวิชาการ (2545 : 32)

1.1 หลักสูตรภาษาไทยพื้นฐาน เป็นรายวิชาที่ทุกคนต้องเรียนรู้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และการวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์และเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพทั้งการฟัง การดู การอ่านและการเขียน หลักสูตรภาษาไทยพื้นฐานเป็นรายวิชาที่ผู้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต้องเรียนรู้เป็นรายวิชาพื้นฐานสำหรับทุกคนมีเนื้อหาสาระเชื่อมโยง และมีลำดับง่ายตามระดับชั้น และเป็นการฝึกทักษะและกระบวนการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อให้สามารถมีพื้นฐานการเรียนรู้มีนิสัยรักการอ่าน การเขียนเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้วิชาอื่นๆ อีกด้วย

1.2 หลักสูตรภาษาไทยรายวิชาเข้มหรือรายวิชาเพิ่มเติมเป็นรายวิชาที่จัดเป็นวิชาสนองความต้องการ ความสนใจ และความสามารถของผู้เรียนเป็นรายวิชาที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทยเฉพาะทางที่จะเรียนต่อในชั้นสูงขึ้นไปหรือเพื่อการส่งเสริมการประกอบอาชีพหลักสูตรภาษาไทยรายวิชาเข้มเป็นรายวิชาเลือกของผู้เรียน ต่างจากรายวิชาพื้นฐานและมีจุดประสงค์ต่างกัน การจัดทำสาระการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี

การจัดทำสาระการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีจำเป็นต้องมีความเข้าใจในเรื่องสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ซึ่งกำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มาเป็นหลักในการกำหนดสาระการเรียนรู้ ช่วงชั้นรายปีและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีนำไปจัดทำอธิบายรายวิชาจัดทำหน่วยการเรียนรู้ และจัดทำแผนจัดการเรียนรู้ตามลำดับ สำหรับการจัดทำสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรสถานศึกษา ในส่วนของการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี การกำหนดสาระการเรียนรู้รายปีกำหนดได้ ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 84-85)

1. การกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีโดยวิเคราะห์จากมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่กำหนดไว้มากำหนดเป็นผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่ระบุความรู้ความสามารถ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมของผู้เรียนซึ่งจะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในแต่ละปี การกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี สถานศึกษากำหนดเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสม ให้เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัดและความสนใจสภาพปัญหาและความสนใจของชุมชน
2. การกำหนดสาระการเรียนรู้รายปี โดยวิเคราะห์จากมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีที่กำหนดไว้ในข้อ 1 และให้สอดคล้องกับสาระและมาตรฐาน การเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ ตลอดจนสอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น

2. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทย

การวัดผลและการประเมินการเรียนรู้ด้านภาษาเป็นงานที่ยาก ซึ่งต้องการความเข้าใจ ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการพัฒนาทางภาษา ดังนั้นผู้ปฏิบัติหน้าที่วัดผลการเรียนรู้ด้านภาษาจำเป็นต้อง เข้าใจหลักการของการเรียนรู้ภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานการดำเนินงาน ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2545 : 172-173)

2.1 ทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การดู การพูด การอ่านและการเขียน มีความสำคัญ เท่า ๆ กัน และทักษะเหล่านี้จะบูรณาการกันในการเรียนการสอนจะไม่แยกฝึกทักษะทีละอย่าง จะต้องฝึกทักษะไปพร้อม ๆ กันและทักษะทางภาษาทักษะหนึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทาง ภาษาอื่นๆ ด้วย

2.2 ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาพร้อมกับพัฒนาความคิด เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิด ผู้ที่มีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษามีประมวลคำมาก จะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดด้วยขณะเดียวกันการเรียนภาษาจะเรียนร่วมกันกับผู้อื่น มีการติดต่อสื่อสารใช้ภาษาในการติดต่อกับเพื่อนกับครู จึงเป็นการฝึกทักษะทางสังคมด้วยเมื่อ ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงทั้งในบริบทในห้องเรียน และในชุมชนจะทำให้ผู้เรียนได้ ใช้ภาษาและได้ฝึกทักษะทางสังคมในสถานการณ์จริง

2.3 ผู้เรียนต้องเรียนรู้การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนอย่างถูกต้องด้วยการฝึกการใช้ภาษา มิใช่เรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาแต่เพียงอย่างเดียว การเรียนภาษาจะต้องเรียนรู้ไวยากรณ์ หรือหลักภาษา การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการฝึกฝนการเขียนและพัฒนาทักษะทางภาษาของตน

2.4 ผู้เรียนทุกคนจะได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาเท่ากัน แต่การพัฒนาทางภาษาจะไม่เท่ากันและวิธีการเรียนรู้จะต่างกัน

2.5 ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด หลักสูตรจะต้องให้ความสำคัญและให้ความเคารพและเห็นคุณค่าของเชื้อชาติ จัดกิจกรรม ภูมิหลังของภาษาและการใช้ภาษาถิ่นของผู้เรียนและช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาภาษาไทยของตน และพัฒนาความรู้สึที่ดีเกี่ยวกับภาษาไทยและกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาไทยด้วยความสุข

2.6 ภาษาไทยเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้และทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้จะต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือการสื่อสารและการแสวงหาความรู้ การเรียนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้จะใช้ภาษาในการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การอภิปราย การเขียนรายงาน การเขียนโครงการ การตอบคำถาม การตอบข้อทดสอบ ดังนั้นครูทุกคนไม่ว่าจะสอนในวิชาใดก็ตามจะต้องใช้ภาษาที่เป็นแบบแผน เป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียนและต้องสอนการใช้ภาษาแก่ผู้เรียนด้วยเสมอ

สรุปได้ว่า การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้ด้านภาษาเป็นงานที่ยากซึ่งต้องการความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการพัฒนาทางภาษา ดังนั้นผู้ปฏิบัติหน้าที่วัดผลการเรียนรู้ด้านภาษาจำเป็นต้องเข้าใจหลักการของการเรียนรู้ภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานการดำเนินงาน

การอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 1364) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านหมายถึง ออกเสียงตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วยเรียกว่าอ่านออกเสียง ถ้าไม่ออกเสียงเรียกว่าอ่านในใจ สังเกตหรือพิจารณาดูให้เข้าใจ

วรรณิ โสมประยูร (2542 : 121) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์โดยแปลออกเป็นความหมายที่ใช้สื่อ ความคิด และความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกันและผู้อ่านสามารถนำความหมายนั้น ๆ ไปใช้ประโยชน์ได้

รัญจิต แก้วจำปา (2544 : 10) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การรับสารโดยมีหนังสือเป็นสื่อ ซึ่งผู้รับสารจะต้องคิดพิจารณาทำความเข้าใจสารตามตัวหนังสือที่ผู้สื่อเขียนไว้

สนิท สัตโยภาส (2545 : 92) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การมองคูตัวอักษรแล้วถ่ายทอดความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิด จากนั้นจึงนำความรู้ ความคิดหรือสิ่งที่ได้จากการอ่าน ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เมื่อถึงเวลาอันควร

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545 : 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน ในลักษณะของกระบวนการแล้วให้คำจำกัดความว่าเป็นลำดับขั้นที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจ ความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และเรื่องราวของสาร ซึ่งผู้อ่านสามารถบอก ความหมาย

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษร หรือ สิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกเป็นความหมายที่ใช้ สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำความหมาย นั้น ๆ ไปใช้ประโยชน์ได้

2. ความสำคัญของการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2542 : 121) กล่าวว่าโดยทั่วไปการอ่านหนังสือมีผลสำคัญ ต่อผู้อ่าน 2 ประการ คือ ประการแรกอ่านแล้วได้ “อรรถ” ประการที่สองอ่านแล้วได้ “รส” ถ้าผู้อ่านสำนึกอยู่ตลอดเวลาถึงผลสำคัญทั้งสองประการนี้ย่อมจะได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จาก หนังสือนั้นตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนเสมอ อย่างไรก็ตามการอ่านมีความสำคัญต่อคน ทุกเพศ ทุกวัยและทุกสาขาอาชีพซึ่งอาจกล่าวสรุปได้ ดังนี้

2.1 การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับผู้เรียน จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้ รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2.2 ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไปคนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำ ความเข้าใจกับบุคคลอื่นรวมไปกับทักษะการฟัง การพูดและการเขียนทั้งในด้านการกิจส่วนตัว และการประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ในสังคม

2.3 การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่าน ไปปรับปรุง และพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้า และประสบ ความสำเร็จได้ในที่สุด

2.4 การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง

2.5 การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางทำให้เป็นผู้รอบรู้เกิดความมั่นใจในการพูด การปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

2.6 การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน ฯลฯ เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนานได้เป็นอย่างดี

2.7 การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ประวัติศาสตร์ วรรณคดี เอกสารสำคัญ ฯลฯ จะช่วยให้ผู้อ่านรู้จักอนุรักษณ์มรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

3. จุดมุ่งหมายในการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ ดังนี้

3.1 การตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต การอ่านแต่ละครั้งจะมีความมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ถ้าผู้อ่านตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านแต่ละครั้งไว้ จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพสูง จากประสบการณ์ที่ผู้เขียนได้ทดลองปฏิบัติและทดลองสอนมาแล้วจุดมุ่งหมายที่เคยตั้งไว้มี ดังนี้ (วรรณิ โสมประยูร, 2542 : 121)

3.1.1 การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความอ่านสารคดี

3.1.2 การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี

3.1.3 การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทชวนหัวต่าง ๆ

3.1.4 การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านประวัติศาสตร์
อ่านสารคดี

3.1.5 การอ่านเพื่อวิเคราะห์ วิเคราะห์จากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว

3.1.6 การอ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จ ส่วนใดเป็นข้อจริง
เช่น การอ่านคำโฆษณาต่าง ๆ

3.1.7 การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะกับเนื้อหา
และเหมือนกับคำพูด เช่น อ่านบทละครต่าง ๆ

3.2 จุดมุ่งหมายเฉพาะของการอ่าน

จุดมุ่งหมายเฉพาะของการอ่าน ดังนี้ (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2545 : 5-6)

3.2.1 ตอบสนองอารมณ์ที่ผู้อ่านพอใจ

3.2.2 ช่วยให้พบกับความต้องการใช้ชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านจะช่วย
ลดแรง อารมณ์ที่ขาดหายไป และช่วยตอบสนองความต้องการในส่วนของอารมณ์หรือความรู้สึก
ที่ต้องการ

3.2.3 ติดตามเรื่องที่ได้รับฟังจากผู้อื่น

3.2.4 ส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์โดยอาศัยแนวทางจากเรื่องที่อ่าน

3.2.5 ส่งเสริมให้มีความกระตือรือร้นในการอ่านเรื่องอื่น ๆ เพิ่มขึ้น

3.2.6 รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

3.2.7 ช่วยผ่อนคลายความเครียดของสมอง

3.2.8 ช่วยให้มีความรู้เพิ่มเติม สามารถใช้ประกอบการเรียนวิชาอื่นๆ

3.2.9 รู้จักสถานที่ที่ไม่สามารถเดินทางไปเยือนแต่สามารถหาประสบการณ์
ได้จากการอ่าน

3.2.10 มีความคิดเป็นอิสระในการเลือกเรื่องที่จะอ่าน

3.2.11 มีความเฉลียวฉลาดโดยอาศัยความรู้และแนวคิดจากการอ่านไป
สนทนาได้ตอบกับผู้อื่นได้ง่าย

3.2.12 เป็นการใช้เวลาพักผ่อน

3.2.13 ช่วยให้เกิดความสนใจเรื่องใหม่ ๆ

3.2.14 ส่งเสริมการฝึกทักษะการอ่านจากขั้นพื้นฐาน ไปสู่ขั้นที่สูงขึ้น

3.2.15 เป็นการฝึกให้มีระดับความคิดสูงขึ้น

- 3.5.16 เปิดเผยความลึกลับในเรื่องราวบางอย่างที่ผู้อ่านยังไม่เคยรู้มาก่อน
- 3.5.17 ช่วยให้มีสุขภาพจิตดีขึ้น
- 3.5.18 ช่วยให้มีความคิดแตกฉานมากขึ้น
- 3.5.19 ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีน้ำใจเป็นนักกีฬา
- 3.5.20 นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาแก้ปัญหาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และเรื่องส่วนตัว
- 3.5.21 ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมกับผู้เขียน
- 3.5.22 ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมกับสถานการณ์ใหม่ๆ ด้วยความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้น
- 3.5.23 พัฒนาคุณค่าทางสังคมโดยอาศัยความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ให้กว้างขวางขึ้น
- 3.5.24 ช่วยให้อ่านมีหูตากว้างไกลยิ่งขึ้น
- สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมีบทบาทสำคัญสำหรับใช้กำหนดแนวทางในการสอนอ่านที่เลือกใช้ให้เหมาะสมกับเวลา โอกาส ความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน และช่วยให้การสอนอ่านประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

4. วิธีการสอนอ่าน

การสอนอ่านมีหลากหลายวิธีแต่ละวิธีก็มีข้อดี ข้อเสียแตกต่างกัน ซึ่งสามารถสรุปเป็นหัวข้อได้ ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2548 : 48)

4.1 วิธีสอนอ่านแบบแจกลูก

เป็นการสอนอ่านแบบแจกพยัญชนะและสระ เช่น กะ กา กิ กี กึ กู กุ และ กา ขา คา งา มา นา รวมทั้งการผันวรรณยุกต์ที่แยกตามอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ เช่น ก่า ก้า ก๊า ก๋า เป็นต้น

4.2 วิธีสอนอ่านแบบสะกดคำ

ซึ่งก็เป็นวิธีสอนอ่านแบบแจกลูกประสมค่านั่นเอง เช่น “กิน” ก็เป็น กอ - อี - กิ - กิ - นอ - กิน เป็นต้น

4.3 วิธีสอนอ่านแบบเป็นคำ เป็นประโยค

ซึ่งเป็นการสอนอ่านแบบสมัยใหม่ นำนักเรียนอ่าน กา มา นา อา อา มา รถไฟ จากนั้นจึงสอนความเป็นมาของค่านั้น ๆ ก็คือ สอนแจกลูกสะกดค่านั่นเอง

4.4 วิธีสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์

เป็นการสอนอ่านโดยใช้แผนภูมิ ซึ่งอาจจะมีรูปภาพประกอบในแผนภูมิด้วย
สรุปได้ว่า วิธีการสอนอ่านมีหลายวิธี เช่น อ่านแบบแจกพยัญชนะและสระ รวมทั้ง
การผันวรรณยุกต์ อ่านแบบแจกลูกประสมคำ อ่านคำแล้วสอนความหมาย และอ่านแบบใช้แผนภูมิ
ประสบการณ์ แต่ละวิธีก็มีทั้งข้อดีและข้อเสียแตกต่างกัน

การเขียน

1. ความหมายของการเขียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 203) ได้กล่าวถึงความหมาย
ของการเขียนไว้ว่า เขียน หมายถึง ชิดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลข ชิดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ
ให้ชัดเจน

วรรณิ โสมประยูร (2542 : 139) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน
หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ หรือ
เป็นตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งออกตามแบบ
ของภาษาศิลปะจากความหมายของการเขียนดังกล่าว ทำให้มองเห็นความสำคัญของการเขียนว่า
มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น นักเรียนใช้การเขียนบันทึกความรู้
ทำแบบฝึกหัดและตอบข้อสอบบุคคลทั่วไป ใช้การเขียนเพื่อเขียนจดหมายทำสัญญาพินัยกรรม
และคำประกัน พ่อค้าใช้การเขียนเพื่อการโฆษณาสินค้า ทำบัญชี ใบส่งของ ใบเสร็จรับเงิน
แพทย์ใช้เขียนเพื่อจดบันทึกประวัติคนไข้ เขียนใบสั่งยาและอื่น ๆ นักวิชาการใช้การเขียนเพื่อ
เขียนบทความ หนังสือ ตำรา รายงาน เป็นต้น

สรุปได้ว่า ความหมายของการเขียน คือ การถ่ายทอดสรรพสิ่งอันเป็นความรู้สึก
นึกคิดของตนเองออกมาเป็นสัญลักษณ์ ประทับตราไว้บนวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ อาจจะต้องการสื่อ
กับบุคคลอื่นหรือไม่สื่อกับบุคคลอื่นก็ได้แล้วแต่จุดประสงค์ของผู้เขียน

2. ความสำคัญของการเขียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2542 : 140-141) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน
โดยสรุปไว้ ดังนี้

- 2.1 เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและประสบการณ์ของตนออกเสนอผู้อ่าน
- 2.2 เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งตนเคย มีประสบการณ์มาก่อน
- 2.3 เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องและผู้เขียนเกิดความรู้สึก ประทับใจในประสบการณ์ที่ผ่านมา
- 2.4 เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่ง ไปสู่อีกสมัยหนึ่งหรือชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง
- 2.5 เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคลเนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่าง ต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน
- 2.6 เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคน ปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลายความ สามัคคีของคนในชาติ
- 2.7 เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียนทำให้รู้สึกถึงความสามารถ ของผู้เขียนได้จากวรรณกรรมหรืองานเขียนอื่น ๆ
- 2.8 เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทาง เศรษฐกิจให้สูงขึ้นได้
- 2.9 เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกส่วนบุคคลให้มีความเชื่อมั่น ในตนเอง การแสดงความรู้สึกและแนวความคิด
- 2.10 เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ทั้งต่อตนเองและสังคม

สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน เป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์แล้วเก็บมาบันทึกเป็นข้อมูล ข่าวสาร และ ผลงานเขียนทุกอย่างของตนออกมานำเสนอผู้อ่าน

3. ความมุ่งหมายในการเขียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการเขียนไว้ ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2542 : 141) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการเขียนไว้ หลายอย่าง ดังนี้

- 3.1 เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามลักษณะตัวอักษรให้เป็นระเบียบ ชัดเจนและอ่านเข้าใจได้ง่าย

- 3.2 เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะการเขียนให้พัฒนาองงามขึ้นตามควรแก่วัย
- 3.3 เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอน ถูกต้องและเขียนได้รวดเร็ว
- 3.4 เพื่อให้รู้จักเลือกภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส
- 3.5 เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิดแล้วจดบันทึกสรุปและย่อใจความเรื่องให้อ่านหรือฟังได้
- 3.6 เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และความรู้สึกนึกคิดเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง
- 3.7 เพื่อให้สามารถสังเกต จดจำ และเลือกเฟ้นถ้อยคำหรือสำนวนโวหารให้ถูกต้องตามหลักภาษาและสื่อความหมายให้ตรงตามที่ต้องการ
- 3.8 เพื่อให้ทักษะการเขียนประเภทต่าง ๆ และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
- 3.9 เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเขียนตามที่ตนเองสนใจและมีความถนัด
- 3.10 เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่ามีประโยชน์ต่ออาชีพ การศึกษาหาความรู้และอื่น ๆ

สรุปได้ว่า ความมุ่งหมายในการเขียน เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และความรู้สึกนึกคิดเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

4. องค์ประกอบของการเขียน

วรรณิ โสสมประยูร (2542 : 142) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนว่ามีองค์ประกอบใหญ่ ๆ 4 ประการ ดังนี้

4.1 ผู้เขียน (ผู้ส่งสาร) ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ จิตนาการของผู้เขียน ความสามารถในการเลือกเนื้อหา การใช้ภาษา การแสดงความคิด ลายมือของผู้เขียนและจรรยาบรรณของผู้เขียน

4.2 ภาษา (สาร) ภาษาไทยมีการจำแนกคำสำหรับใช้ให้ถูกกาลเทศะในแต่ละฐานะของบุคคล เพราะคำคำเดียวไม่สามารถจะใช้กับบุคคลได้ทุกคนทุกโอกาสและทุกสถานที่ ในทางภาษาจำแนกภาษาออกเป็น 3 ระดับ คือ ภาษาปาก ภาษากึ่งแบบแผนและภาษาแบบแผน

4.2.1 ภาษาปาก ส่วนใหญ่เป็นภาษาที่ใช้พูดมากกว่าเขียน เช่น ภาษาดั้นหรือหมายถึง การเขียนที่ใช้ภาษาพูดกับบุคคลที่สนิทคุ้นเคย

4.2.2 ภาษากิ่งแบบแผน เป็นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนในการเขียนที่ใช้ภาษากิ่งแบบแผน หมายถึง การใช้ภาษาเขียนสำหรับบุคคลที่ไม่คุ้นเคยมาก่อนและไม่เป็นพิธีรีตอง

4.2.3 ภาษาแบบแผนเป็นภาษาที่มีความมุ่งหมายแบบแผนและหลักเกณฑ์สำหรับเขียนเฉพาะเรื่อง เช่น เรียงความ จดหมายราชการ ภาษาแบบแผนจึงเป็นภาษาที่ใช้มากกว่าพูด ถ้าจะใช้พูดก็เป็นการเขียนสำหรับพูดอย่างมีพิธีรีตอง เช่น สุนทรพจน์ โอวาท

4.3 เครื่องมือที่ทำให้เกิดสาร หมายถึง เครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ เช่น อักษร ดินสอ สมุด ฯลฯ

4.4 ผู้อ่าน (ผู้รับสาร) การเขียนมีจุดมุ่งหมายที่แท้จริง คือ เขียนเพื่อให้ผู้อื่นอ่าน งานเขียนบางอย่างผู้เขียนมีเจตนาให้บุคคลเฉพาะกลุ่มอ่าน เช่น เขียนให้เด็กอ่าน เขียนให้นักธุรกิจอ่าน เขียนให้คนทั่วไปอ่าน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนประกอบด้วย ผู้เขียนเลือกเนื้อหาและเครื่องมือมาเขียนด้วยลายมือและมีจรรยาบรรณในการเขียน การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมในแต่ละฐานะและบุคคล

การสะกดคำ

1. ความหมายของการอ่านสะกดคำ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านสะกดคำไว้ ดังนี้
กรมวิชาการ (2535 : ค) ได้ให้ความหมายของการอ่านสะกดคำไว้ว่า การอ่านสะกดคำ หมายถึง การออกเสียงตามพยัญชนะและสระที่ประสมกันเป็นคำ เช่น กอ-อา-งอ หรือจะสะกดทีละชั้น เช่น กอ - อา- กา กา - งอ - กาง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนจะหนด

กรมวิชาการ (2546 : 135) ได้ให้ความหมายของการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน การอ่านสะกดคำจะต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำพร้อม ๆ กับการอ่านสะกดคำ และการเขียนครูจะต้องให้อ่านสะกดคำแล้วเขียนคำพร้อม ๆ กัน การสะกดคำจึงนำคำที่มีความหมายมาสอนเมื่อสะกดคำจนจำคำได้แล้วต่อไปจะต้องไม่ใช้วิธีการสะกดคำ เพราะการสะกดคำจะเป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่ จึงให้อ่านเป็นคำโดยไม่สะกดคำ มิฉะนั้นนักเรียนจะอ่านจับใจความไม่ได้และอ่านได้ช้า

กรมวิชาการ (2548 : ไม่มีเลขหน้า) ได้ให้ความหมายของการอ่านสะกดคำไว้ว่า การอ่านสะกดคำ หมายถึง เป็นการฝึกอ่านคำให้แม่นยำ และการสะกดคำจะช่วยให้ นักเรียนอ่านคำได้ด้วยตนเองเมื่อพบคำใหม่

สรุปได้ว่า ความหมายของการอ่านสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน และให้นักเรียนสังเกตรูปคำพร้อม ๆ กับการอ่านสะกดคำ และการเขียน จะช่วยให้นักเรียนอ่านคำได้ด้วยตนเองเมื่อพบคำใหม่

2. ความหมายของการเขียนสะกดคำ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

จรรยารัตน์ กางกั้น (2531 : 11) ได้ให้ความหมายของการสะกดคำว่า การสะกดคำ คือ การถ่ายทอดภาษาเป็นภาษาเขียน โดยครูผู้สอนให้นักเรียนรู้จักกฎเกณฑ์ในการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ให้ถูกต้องตามหลักภาษา และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 เพื่อออกเสียงให้ชัดเจน เขียนคำให้ถูกต้องและมีความหมายสามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจสังคมหรือธรรมชาติของผู้ใช้ภาษาเหล่านั้น

บันลือ พฤกษ์วัน (2534 : 26-27) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การแนะนำการสอนเขียนไทยเบื้องต้นที่เหมาะสมกับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการให้ออกเสียงโดยการผสมคำอ่านจึงลงมือเขียนโดยให้ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน เด็กไม่เบื่อหน่ายเด็กประสบความสำเร็จมีกำลังใจที่จะเขียนนับเป็นการเริ่มเรียนที่ดี

วรรณิ โสมประยูร (2542 : 156) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง วิธีเขียนคำโดยลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อออกเสียงให้ชัดเจน และสื่อความหมายได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ

วีระศักดิ์ ปัตตลาโพธิ์ (2540 : 12) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ คือ การจัดเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ให้เป็นคำที่มีความหมายถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน 2525 และสามารถนำคำดังกล่าวไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ณัฐพงศ์ สวางศ์ดุษฎี (2542 : 20) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด และตัวการันต์ เรียงตามลำดับได้อย่างถูกต้อง และมีความหมายตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 และสามารถนำคำที่เขียนได้ไปใช้ประโยชน์และสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

ชุตติกาณฺฐ์ เทสยรัตน์ (2545 : 33) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมา เป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ รวมทั้งความสามารถในการเขียนคำ โดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวการันต์ในภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและสามารถนำหลักการไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย

บัณฑิตา แจ้งจบ (2545 : 8) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การนำพยัญชนะต้นมาประสมกับสระและวรรณยุกต์ บางคำมีตัวสะกดตรงตามมาตรา คือ มีพยัญชนะใช้สะกดตัวเดียวและไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คือ มีพยัญชนะสะกดใช้หลายตัวหรือบางคำมีทั้งตัวสะกดและตัวการันต์

สรุปได้ว่า ความหมายของการเขียนสะกดคำ เป็นการนำพยัญชนะต้นมาประสมกับสระและวรรณยุกต์ ตัวสะกดมาผสมกันตามหลักของอักษรวิธีทางภาษาจนได้พยางค์หรือคำ ทั้งที่มีความหมายและไม่มีความหมายแล้วนำไปใช้ตามจุดมุ่งหมาย

3. ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

ยุพดี พูลเวชประชาสุข (2525 : 5) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การสอนเขียนสะกดคำเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การเขียนหนังสือได้ถูกต้อง

สุนันท์ จงธนสารสมบัติ (2525 : 4) ได้ให้ความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การสอนเขียนสะกดคำให้ถูกต้องหรือการเขียนสะกดคำว่าเป็นประเภทหนึ่งของการเขียน หรือจะกล่าวว่าเป็นการเขียนตามคำบอกก็ได้ การสะกดคำเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตประจำวันและความเป็นอยู่ของบุคคลในปัจจุบัน เพราะการสะกดตัวได้ถูกต้องจะช่วยอ่านหนังสือออกและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการเขียนสะกดคำมีความสำคัญที่สุดในการสื่อความหมายด้วยวิธีเขียนและเพิ่มพูนทักษะในการเขียน การเขียนสะกดคำที่ถูกต้อง จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้อง และจะทำให้ผู้เขียนมั่นใจในการเขียนของตนมากยิ่งขึ้นและในขณะเดียวกันประสิทธิภาพของการเขียนก็เพิ่มมากขึ้นด้วย

4. ปัญหาของการเขียนสะกดคำ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงปัญหาของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

4.1 ปัญหาและข้อบกพร่องจากการเขียนสะกดคำผิด

ปัญหาและข้อบกพร่องจากการเขียนสะกดคำผิด มีรูปแบบในการเขียนสะกดคำผิด ดังนี้ (กรรณิการ์ พวงเกษม. 2532 : 2)

4.1.1 เขียนผิดที่พยัญชนะ

4.1.2 การตัดและเติมสระ สระเปลี่ยนรูป การเขียนสระผิด การเขียนสระเสียงสั้น เสียงยาวสลับกัน เขียนคำที่ประวิสรรชนีย์ สระประสมเขียนผิด

4.1.3 ใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

4.1.4 ใช้ตัวสะกดผิดที่ใช้ตัวการ์นต์ผิด เขียนคำที่มาจากภาษาอื่นผิด เขียนผิด โดยแทนเสียงให้สั้นลงหรือยืดเสียงให้ยาวออก เขียนคำที่ใช้ ร ล ว กวบก ล้ำผิดที่ สระไอ โอ และ อัย เขียนคำที่ใช้อักษรผิด

4.2 แนวทางการสอนสะกดคำยาก

แนวทางการสอนสะกดคำยาก มีดังนี้ (ทักษิณี สุภเมธี. 2534 : 156-157)

4.2.1 ครูชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจจุดมุ่งหมายของการสอนสะกดคำยาก เพื่อให้ นักเรียนรู้จักเขียนสะกดการันต์ได้ถูกต้อง

4.2.2 การสอนต้องสอนให้สัมพันธ์กับทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ

4.2.3 การสอนสะกดคำยากควรทำบ่อย ๆ เพื่อทดสอบการเขียนสะกดคำ การันต์ของนักเรียนให้ถูกต้อง โดยครูอาจใช้เวลาว่างตอนต้นชั่วโมง หรือตอนท้ายชั่วโมง ในรายวิชาภาษาไทยประมาณ 4 นาที เขียนคำยากและนักเรียนที่มีปัญหาเรื่องนี้ครูควรให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษ

4.2.4 ควรให้นักเรียนเขียนเป็นคำ ๆ บ้าง เป็นข้อความบ้าง คำที่นักเรียน สะกด ผิดเสมอให้นักเรียนรู้จักสังเกตรูปคำและรู้จักเกณฑ์การเขียนด้วย

4.2.5 ควรส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการใช้พจนานุกรมอยู่เสมอ ก่อนอื่นครู ควรสอนวิธีใช้พจนานุกรมที่ถูกต้องด้วย

4.2.6 กิจกรรมเสนอแนะการเขียนสะกดคำยาก ข้อเสนอแนะเป็นแนวทาง แก่ผู้สอนดังกล่าว

1) แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มหรือเป็นแถวแล้วจัดให้มีการแข่งขัน สะกดคำยากขึ้นบนกระดานคำหรือแบ่งกลุ่มรวบรวมคำยากก็ได้

2) ให้นักเรียนรวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด

3) ครูบอกให้นักเรียนเขียนตามคำบอกแล้วตรวจด้วยบัตรคำหรือ พจนานุกรมประกอบ

4) ครูเขียนคำยากลงบนกระดานคำมีทั้งคำที่เขียนถูกและเขียนผิด แล้วให้นักเรียนแก้คำผิดให้ถูกต้อง

- 5) ครูแต่งประโยคหรือข้อความสั้นๆ ที่มีคำยากทั้งที่เขียนถูกและผิด แล้วให้นักเรียนแก้คำผิดให้ถูกต้อง
- 6) ครูกำหนดพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไว้ชุดหนึ่งแล้วให้นักเรียน แต่งคำศัพท์โดยใช้ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์
- 7) หลังจากครูสอนภาษาไทยในเรื่องต่าง ๆ แล้ว ให้นักเรียนรวบรวม คำศัพท์ทำบัญชีไว้ในเรื่องนั้น ๆ
- 8) ครูให้นักเรียนเขียนรายงาน โดยรวบรวมคำที่มักเขียนผิด
- 9) ครูนำหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำมาแต่งเป็นคำประพันธ์ เพื่อให้ เข้าใจได้ง่าย
- 10) ครูและนักเรียนช่วยกันรวบรวมคำที่มักจะสะกดผิดเข้าเป็นหมู่ แล้วแต่งเป็นคำประพันธ์สั้น ๆ เพื่อสะดวกในการจดจำ

4.3 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำที่เกี่ยวกับการใช้ตัวสะกดการันต์ผิด

ลักษณะข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 เกี่ยวกับการใช้ตัวสะกดการันต์ผิดมี ดังนี้ (สุชาดา ชาทอง, 2534 : 76-77)

- 4.3.1 การใช้พยัญชนะต้นผิด
- 4.3.2 การใช้สระผิด
- 4.3.3 การใช้พยัญชนะตัวสะกดการันต์ผิด
- 4.3.4 การใช้วรรณยุกต์ผิด
- 4.3.5 การใช้พยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกดผิด

4.4 สาเหตุที่นักเรียนเขียนผิด

ลักษณะคำยากซึ่งเป็นคำที่นักเรียน ส่วนมากเขียนผิดนั้น สาเหตุที่เขียนผิด สรุปได้ ดังนี้ (วรรณิ โสมประยูร, 2542 : 157)

- 4.4.1 นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด โดยเห็นแบบอย่างทีสะกดคำผิด
- 4.4.2 นักเรียนไม่รู้หลักภาษา เช่น "ไม่รู้จักประวิสรรชนีย์ เป็นต้น
- 4.4.3 นักเรียนไม่ทราบความหมาย เพราะคำไทยมีคำพ้องเสียง
- 4.4.4 นักเรียนฟังไม่ชัด เพราะคำไทยมีคำควบกล้ำ เช่น คราว คลอง
ครอง กลอง กรอง
- 4.4.5 นักเรียนไม่สามารถถ่ายถอดคำตามเสียงของคำที่มาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งเขียนแตกต่างกันได้ เช่น ซอติก ต็อกเตอร์ แท็กซี่
- 4.4.6 นักเรียนได้ใช้คำที่มีร ลว ไม่ถูก เช่น รว - ลว , รวค - ลวค

ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2538 : 54) ได้กล่าวถึงปัญหาของการเขียนไว้ว่า ปัญหาของการเขียนสะกดคำ ส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสะกดการันต์ นักเรียนชั้นประถมศึกษาส่วนมากยังเขียนสะกดการันต์ผิดพลาด สาเหตุเพราะเด็กไม่ได้รับการฝึกเขียนสะกดคำอย่างถูกวิธีและเพียงพอ ฉะนั้นครูควรจัดกิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำให้นักเรียนเกิดความรู้และสนุกสนาน มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยโดยการจัดทำแบบฝึกสะกดคำที่น่าสนใจและช่วยให้นักเรียนอยากเรียน

สรุปได้ว่า ปัญหาของการเขียนสะกดคำผิด มีสาเหตุมากมายส่วนมากมาจากตัวผู้เขียน ตัวสะกดซึ่งมีสาเหตุแตกต่างกันออกไป เช่น ใช้แนวเทียบผิดมีประสบการณ์ในด้านการเขียนผิด ไม่รู้หลักภาษา เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีสาเหตุจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น การโฆษณาสินค้า สื่อมวลชน ป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ

การแจกดูกลและสะกดคำ

การอ่านแจกดูกลและการสะกดคำ เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานของการนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และเสียงตัวสะกดมาประสมเสียงกันทำให้ออกเสียงคำต่าง ๆ ที่มีความหมายในภาษาไทย การแจกดูกลและการสะกดคำบางครั้งเรียกรวมกันว่า “การแจกดูกลและสะกดคำ” เพราะในการสอนแจกดูกลและสะกดคำจะดำเนินการไปด้วยกันอย่างประสมกลมกลืน เพื่อให้นักเรียนได้หลักเกณฑ์ทางภาษาทั้งการอ่านและการเขียนไปพร้อม ๆ กัน

1. ความหมายของการแจกดูกล

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการแจกดูกลไว้ ดังนี้
กรมวิชาการ (2548 : ๓) ได้ให้ความหมายของการแจกดูกลไว้ว่า การแจกดูกล หมายถึง การออกเสียงคำที่ประสมด้วยเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด โดยมีเสียงพยัญชนะต้นเป็นหลักแล้วเปลี่ยนเสียงสระไปตามลำดับ หรือเปลี่ยนเสียงตัวสะกดไปที่ละมาตรา หรือการออกเสียงคำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด โดยมีเสียงสระเป็นหลักแล้วเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นหรือเสียงตัวสะกด

กรมวิชาการ (2545 : 134) ได้กล่าวถึงความหมายของการแจกดูกลไว้ว่า การแจกดูกลมีความหมายเป็น 2 นัย ดังนี้

นัยแรก หมายถึง การแจกดูกลในมาตราตัวสะกดแม่ ก กา กง กน กม เกย เกอว กก กค และแม่กบ การแจกดูกลจะเริ่มต้นจากการสอนให้จำและออกเสียงพยัญชนะ และสระให้ได้ก่อนจากนั้นจะแจกดูกลในมาตราแม่ ก กา (ไม่มีเสียงสะกด) จะใช้การสะกดไปที่ละคำ

ไล่ไปตามลำดับของสระแล้วจึงอ่านโดยไม่สะกดคำ จึงเรียกว่าแจกลูกสะกดคำ นักเรียนจะต้องอ่านคำในมาตราตัวสะกดให้คล้องตามลำดับแม่ ก กา แม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว แม่กก แม่กคและแม่กบ จากนั้นจะอ่านเป็นเรื่อง เพื่อประยุกต์หลักการอ่านนำไปสู่การอ่านคำที่เป็นเรื่องอย่างหลากหลาย นักเรียนอ่านบ่อย อ่านมากก็อ่านได้เก่ง

นัยที่สอง หมายถึง การเทียบเสียงเป็นการแจกลูกวิธีหนึ่ง เมื่อนักเรียนอ่านคำได้แล้วให้นำรูปคำมาแจกลูกโดยการเปลี่ยนพยัญชนะต้นหรือพยัญชนะท้าย เช่น บ้าน ก้าน รัาน ป่าน ก้าน ล้าน เป็นต้น หลักการเทียบเสียงวิธีนี้มีหลักการดังนี้ คือ

- 1) ให้อ่านสระเสียงยาวก่อนสระเสียงสั้น
- 2) นำคำที่มีความหมายมาสอน
- 3) เปลี่ยนพยัญชนะที่เป็นพยัญชนะต้นและพยัญชนะเสียงท้าย
- 4) นำคำที่อ่านมาจัดทำแผนภูมิการอ่าน

สรุปได้ว่า ความหมายของการแจกลูกเป็นการออกเสียงคำที่ประสมด้วยพยัญชนะและสระ รวมทั้งการผันวรรณยุกต์ที่แยกตามอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำและตัวสะกด โดยมีเสียงสระเป็นหลักแล้วเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นหรือเสียงตัวสะกด

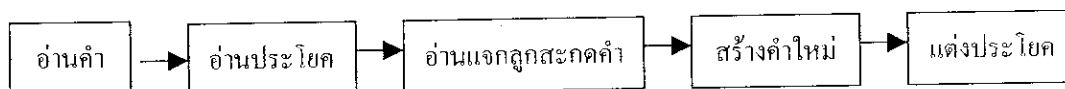
2. ความสำคัญของการแจกลูกและสะกดคำ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการแจกลูกและสะกดคำไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2545 : 134) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการแจกลูกและสะกดคำไว้ว่า การสอนแจกลูกและสะกดคำเป็นเรื่องจำเป็นมากสำหรับผู้เริ่มเรียน การอ่านแบบแจกลูกและสะกดคำจะช่วยให้นักเรียนประสมคำอ่าน และสามารถอ่านหนังสือได้ด้วยตนเอง การสอนอ่านแจกลูกและสะกดคำควรสอนในช่วงที่นักเรียนยังอ่านหนังสือไม่แตกฉานประมาณช่วงชั้นที่ 1-3

3. แนวการจัดการเรียนการสอนแจกลูกและสะกดคำ

การสอนอ่านแจกลูกคำและการสะกดคำเป็นพื้นฐานสำคัญของการอ่านและการเขียน เพราะเป็นหลักเกณฑ์การนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดมาประสมกัน และในการสอนอ่านแจกลูกและสะกดคำทำได้หลายลักษณะแล้วแต่ครูจะเห็นสมควร ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างการสอนแจกลูกและสะกดคำแบบผสมผสานกับการสอนคำใหม่ในบทเรียน ครูสามารถจะดำเนินการสอนได้ตามขั้นตอนต่อไปนี้ ดังแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 การสอนแจกลูกและสะกดคำแบบผสมผสานกับการสอนคำใหม่ในบทเรียน
ที่มา (กรมวิชาการ. 2546 : 138)

ขั้นที่ 1 อ่านคำ

การอ่านเป็นคำและให้นักเรียนรู้ความหมายของคำที่อ่าน ควรเริ่มสอนได้ตั้งแต่
ชั้นอนุบาล 3 นักเรียนจะได้ฝึกจำคำ ฝึกสังเกตรูปคำ เช่น คำว่า ฉับ พี น่อง พ่อ แม่ เพื่อน
โรงเรียน เป็นต้น ในระยะนี้นักเรียนจะจำคำและจับคู่คำกับภาพ เพื่อแสดงความหมายของคำได้
ครูอาจให้นักเรียนนำคำที่อ่านแต่งประโยคปากเปล่าได้ การสอนอ่านเป็นคำจะสอนได้ระยะหนึ่ง
แต่เมื่อเรียนมากขึ้นนักเรียนพบความมากขึ้น นักเรียนจะสับสนไม่อาจจำรูปคำที่อ่านได้ จึงควร
สอนแจกลูกและสะกดคำ

ขั้นที่ 2 อ่านประโยค

การสอนภาษาควรให้นักเรียนอ่านข้อความประโยคสั้น ๆ เพื่อให้สัมพันธ์กับ
ภาษาพูดในชีวิตประจำวัน และให้นักเรียนได้เห็นประโยชน์ของภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิต
ประจำวัน เช่น

อ อ มา อ มา หา ตา อ พา มานี มา หา ตา

การอ่านขั้นต้นนี้น่าเสนอพอเป็นตัวอย่างการสอนอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 คำและประโยคที่ง่าย และมีความหมายจะช่วยให้นักเรียนเรียนอย่างมีความหมาย และได้
ประโยชน์และเห็นคุณค่าของเนื้อหาที่อ่าน

การสอนอ่านประโยคทำให้ได้ข้อความที่มีความหมายสมบูรณ์ในการสอน
ครูควรสนทนถึงความหมายของประโยคที่นักเรียนอ่านโดยใช้คำถาม เช่น

อาเป็นใคร (น้องของพ่อ)

อามาหาใคร (ตา)

อาพาใครมาหาตา (มานี่)

ฯลฯ

ขั้นที่ 3 อ่านแจกลูกและสะกดคำ

เมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับคำที่อ่านพอสมควรแล้ว ครูอาจจะให้สังเกตรูปคำที่อ่าน โดยครูให้อ่านคำที่ประสมสระอา เป็นการอ่านเป็นคำและอ่านแจกลูกและสะกดคำ ดังนี้

3.1 อ่านคำ เช่น อ มา ห ทา

3.2 อ่านสะกดคำ ครูนำอ่านสะกดคำ เช่น อ-า-อา, ม-า-มา, ห-า-หา ต-า-ตา, อ มา ห ทา อ่านว่า ออ-อา-อา มอ-อา-มา หอ-อา-หา ฯลฯ

3.3 ให้นักเรียนสังเกตรูปร่างสระอา และตำแหน่งของสระอา โดยใช้คำถาม ดังตัวอย่าง

- สระอา มีรูปร่างอย่างไร ให้นักเรียนใช้นิ้วชี้เขียนรูปสระอาในอากาศ
- สระอาเขียนอยู่ในตำแหน่งใดของพยัญชนะ ฯลฯ

3.4 ให้นักเรียนอ่านแบบแจกลูกคำโดยครูอ่าน ครูอาจใช้บัตรคำ ของเดือน ประสมคำเป็นสื่อประกอบการอ่าน ก-า-กา, ข-า-ขา, ค-า-คา, ง-า-งา, จ-า-จา ฯลฯ

3.5 อ่านแจกลูกแบบไม่เห็นคำ อาจใช้วิธีออกเสียงพยัญชนะต้นและ ให้นักเรียนอ่านแจกลูกสระอา โดยวาจา ดังนี้

- ครูออกเสียง ก นักเรียนแจกลูก ก-า- กา
- ครูออกเสียง ข นักเรียนแจกลูก ข-า- ขา
- ครูออกเสียง ค นักเรียนแจกลูก ค-า- คา

ขั้นที่ 4 สร้างคำใหม่

4.1 นักเรียนคิดหาคำประสมสระอาตามประสบการณ์

4.2 นักเรียนอาจเสนอคำต่างๆ เช่น ขา ยา ตา ทา นา

4.3 ถ้านักเรียนสามารถเขียนคำที่นำเสนอได้ให้ออกมาเขียนที่กระดานหรือ ครูเขียนค่านักเรียนนำเสนอบนกระดานหน้าชั้น

4.4 นักเรียนอ่านคำและสะกดคำที่เขียนไว้บนกระดานหน้าชั้นอีกครั้ง

ขั้นที่ 5 แต่งประโยค

เป็นขั้นนำคำใหม่ไปใช้แต่งประโยค โดยให้นักเรียนนำคำที่คิดขึ้นไป
แต่งประโยคตามความคิดของตนเอง นักเรียนอาจแต่งประโยคได้ ดังนี้

- อา หา ยา
- อา ทา ยา
- อา พา ตา ไป หา ยา ฯลฯ

การแต่งประโยคอาจแต่งด้วยวาจาหรือเขียนตามความเหมาะสม

ตัวอย่าง การจัดกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้นนี้เป็นเพียงข้อเสนอแนะ
สำหรับ ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในขั้นตอนของการสอนอ่านแจกลูกและสะกดคำเท่านั้น
มิใช่ขั้นตอนการสอนภาษาไทยทั้งบทเรียน ขอให้ครูทำความเข้าใจให้ชัดเจนในเรื่องดังกล่าวนี้
ด้วย

ตัวอย่าง การสอนอ่านแจกลูกและสะกดคำสำหรับคำที่มีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. คำที่มีสระอยู่หน้าพยัญชนะ เช่น เก ใจ ไป โด ฯลฯ ให้อ่านออกเสียง
พยัญชนะก่อนสระเสมอ ดังนี้

ก-เ- -เก	ออกเสียงว่า	กอ-เอ-เก
จ-ใ- -ใจ	ออกเสียงว่า	จอ-ไ-ใจ
ป-ไ- -ไป	ออกเสียงว่า	ปอ-ไ-ไป
ด-โ- -โด	ออกเสียงว่า	ดอ-โ-โด

2. คำที่เป็นสระลดรูปหรือสระเปลี่ยนรูป เช่น กัน คน ขวด เดิน เก็บ
ฯลฯ ต้องอ่านเสียงสระด้วยแม้ไม่เห็นรูปสระ เช่น

ก-ะ-น-กัน	ออกเสียงว่า	กอ-อะ- กะ- กะ- นอ- กัน
ค-โ-ะ-น -คน	ออกเสียงว่า	คอ-โอะ- โคะ- โคะ -นอ- คน
ค-เ- อ -น-เดิน	ออกเสียงว่า	คอ-เอือ- เดอ - เดอ - นอ- เดิน
ข- ว -ด- ขวด	ออกเสียงว่า	ขอ- อ้ว- ข้ว - ข้ว- คอ- ขวด
ข- แ-ะ- งอ- แจ็ง	ออกเสียงว่า	ขอ-แอะ- แะะ - แะะ- งอ- แจ็ง

หมายเหตุ คำที่เป็นสระลดรูป ถ้าเขียนลักษณะเช่นนี้จะอ่านสะกดคำว่า

แบบที่ 1 กัน สะกดว่า กอ-อะ-นอ- กัน

แบบที่ 2 กัน สะกดว่า กอ-ไม้หันอากาศ-นอ - กัน

แบบที่ 1	คน	สะกดว่า	คอ-โอะ-นอ-คน
แบบที่ 2	คน	สะกดว่า	คอ-นอ-คน
แบบที่ 1	แข็ง	สะกดว่า	ขอ-เอะ-งอ-แข็ง
แบบที่ 2	แข็ง	สะกดว่า	ขอ -นอะ-ไม้ไต่กู่- งอ- แข็ง
แบบที่ 1	เค็ม	สะกดว่า	คอ- เอะ-มอ-เค็ม
แบบที่ 2	เค็ม	สะกดว่า	คอ- เอะ-ไม้ไต่กู่- มอ- เค็ม

การสอนแจกลูกและสะกดคำ คำประเภที่มีสระลดรูป เปลี่ยนรูป ครูต้องให้นักเรียนสังเกตการเปลี่ยนรูปสระเมื่อคำนั้นมีตัวสะกด เช่น ข-ะ-แข็ง รูปวิสรรชนีย์ (ะ) จะเปลี่ยนเป็นไม้ไต่กู่ (-อี)

3. คำควบกล้ำ เช่น กลอง ความ พราว อ่านตามรูปคำที่ปรากฏ

ก-ล-อ-ง	ออกเสียงว่า	กอ-ลอ-อ-งอ-กลอง
ค-ว-า-ม	ออกเสียงว่า	คอ-วอ-อา-มอ-ความ
พ-ร-า-ว	ออกเสียงว่า	พอ-รอ-อา-วอ-พราว

หมายเหตุ อาจออกเสียงตัวควบพร้อมกันได้ ดังนี้

4. อักษรนำ คำที่มี อ นำหรือ ห นำ เช่น อยาก หนา หมอ อ่านได้ 3 แบบ

ดังนี้

แบบที่ 1 อ่านเรียงตัวอักษรของคำ

อ-ย-า-ก	ออกเสียงว่า	ออ-ยอ-อา-กอ-อยาก
ห-น-า	ออกเสียงว่า	หอ-นอ-อา-หนา
ห-ม-อ	ออกเสียงว่า	หอ-มอ-ออ-หมอ

หมายเหตุ การสอนอ่านอักษรนำควรให้นักเรียนทราบว่า คำใดมี “ห” นำ คำนั้นเสียงจะสูง แต่ตัว “ห” ไม่ต้องออกเสียง และอาจจะฝึกอ่านในแบบอื่น ๆ ดังตัวอย่างแบบที่ 2 และตัวอย่างแบบที่ 3 ดังนี้

แบบที่ 2 อ่านเทียบเสียง

นา-หนา ลา-หลา มอ-หมอ

แบบที่ 3 อ่านรู้หลัก

ห นำ นา อ่าน หนา

ห นำ ลา อ่าน หลา

ห นำ มอ อ่าน หมอ

5. อักษรนำที่มีคำประเภทอักษรสูงหรืออักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น สนาม ฉลอง ตลาด จรวด ฯลฯ อาจอ่านแบบใดแบบหนึ่งแต่ไม่เขียนตัว ห ดังนี้

5.1 อ่านเรียงตัวอักษรของคำ เช่น คำว่า สนาม

ส-น-า-ม ออกเสียงว่า สอ- นอ- อา- มอ- สนาม

5.2 อ่านอักษรนำแล้วจึงสะกด เช่น สนาม

สะหนอ- อา- มอ อ่าน สนาม

ฉะหลอ- ออ- งอ อ่าน ฉลอง

5.3 อ่านเทียบเสียง เช่น

นาม – สนาม

ลอง – ฉลอง

ลาด – ตลาด

รวด – จรวด

ฯลฯ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

หมายเหตุ แม้จะมีวิธีการอ่านอักษรนำได้หลายวิธี ครูควรเลือกวิธีใดวิธีหนึ่งเพียงวิธีเดียวที่เห็นว่าเหมาะสมเพื่อไม่ทำให้นักเรียนสับสนควรใช้วิธีเดียวตลอดชั้นปีที่เรียน

4. ข้อควรปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนแจกลูกและสะกดคำ

ข้อควรปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน แจกลูกและสะกดคำไว้ ดังนี้

(กรมวิชาการ. 2545 : 144)

4.1 ต้องสอนทุกครั้งที่นักเรียนเรียนคำใหม่ที่เป็นคำพื้นฐานในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 หรืออาจถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้ให้อยู่ในดุลพินิจของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ว่ายังจำเป็นต้องสอนหรือไม่อย่างน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่านของนักเรียน

4.2 ควรสอนจากง่ายไปหายาก คือ สอนคำที่เป็นตัวสะกดในมาตรา แม่ ก กา คำที่มีตัวสะกดตรงมาตรา ไม่ตรงมาตราตามลำดับ และต่อด้วยคำที่มีลักษณะซับซ้อน เช่น คำที่เป็นอักษรนำ คำที่มีตัวกรันต์ เป็นต้น

4.3 ควรเน้นการอ่านออกเสียงแจกลูกสะกดคำทั้งแบบเห็นคำจากบัตรคำหรือที่ครูเขียนบนกระดานหรือจากหนังสือเรียนและการฝึกแจกลูกแบบปากเปล่า (ไม่เห็นคำ) จนสามารถอ่านแจกลูกได้อย่างคล่องปาก

4.4 ควรตระหนักเสมอว่า การสอนแจกลูกและการสะกดคำที่ถูกต้อง ต้องเป็นการออกเสียงมิใช่การแยกตัวพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ลงในตารางแจกลูกคำเพราะนั่นเป็นเพียงการจำแนกตัวอักษรที่เป็นส่วนประกอบของคำเท่านั้น

4.5 อ่านแจกลูกและสะกดคำมีวิธีอ่านได้หลายแบบ ครูควรยืดการอ่านแบบใดแบบหนึ่งและใช้แบบเดิมไปตลอดจนเมื่อนักเรียนสามารถอ่านหนังสือได้คล่องก็ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการแจกลูกสะกดคำต่อไปอีก ครูที่สอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 หรืออาจถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถ้าเป็นครูคนเดียวก็ได้ยังคงได้ใช้รูปแบบเดียวกันและได้เห็นพัฒนาการของนักเรียน เห็นจุดเด่น จุดด้อย จุดอ่อนของนักเรียน สามารถซ่อมเสริมได้ทันกาล หากมิใช่ครูผู้สอนคนเดียวก็ควรจะได้ตกลงกันให้ชัดเจนว่าจะสอนอ่านแจกลูกและสะกดคำแบบใดเพื่อมิให้นักเรียนต้องสับสน เมื่อเลื่อนชั้นขึ้นไปหรือเมื่อเปลี่ยนตัวครูผู้สอน

6. สอนแจกลูกและสะกดคำแต่ละครั้งไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจะทำให้นักเรียนเหนื่อยและเบื่อหน่าย และควรสอนควบคู่กับการสอนอ่านเป็นคำ อ่านเป็นประโยคด้วย เพื่อให้ นักเรียนรู้สึกสนุกและเรียนอย่างมีความหมาย

7. สอนอ่านคำ อ่านประโยคในบทเรียนแต่ละบทเรียน ครูควรรู้จักเลือกคำที่จะนำมาให้อ่านแบบแจกลูกและสะกดคำ ไม่จำเป็นต้องอ่านแบบแจกลูกและสะกดคำทุกคำใน บทเรียน ควรเลือกคำพื้นฐานที่นักเรียนควรเรียนพยัญชนะใหม่ สระใหม่ มาให้อ่านแบบแจกลูกและสะกดคำ

8. สอนแจกลูกและสะกดคำจะใช้มากในช่วงระยะที่นักเรียนเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 เมื่อขึ้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีพัฒนาการอ่านมากขึ้น การอ่านแบบแจกลูกควรลดลงอาจจะเหลือเพียงการอ่านสะกดคำเท่านั้น เพื่อให้เขียนหนังสือไม่ผิด เมื่อนักเรียนอ่านคำได้เองแล้วจึงควรเลิกการสะกดคำ

สรุปได้ว่า ข้อควรปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนแจกลูกและสะกดคำควรเลือกคำมาให้อ่านแบบแจกลูกและสะกดคำไม่จำเป็นต้องอ่านแบบแจกลูกและสะกดคำทุกคำในบทเรียน ครูควรยืดการอ่านแบบใดแบบหนึ่ง เมื่อนักเรียนอ่านหนังสือได้คล่องก็ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการ

แจกดูสะกดคำอีก สอนแต่ละครั้งไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจะทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย และควรสอนควบคู่กับการสอนอ่านเป็นคำอ่าน เป็นประโยค เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกและเรียนอย่างมีความหมาย

แบบฝึกทักษะ

1. ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายและความสำคัญของแบบฝึกหัดไว้ ดังนี้
อนงค์ศิริ วิชาลัย (2536 : 27) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกหัดว่า เป็นวิธีสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือ การให้นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดมาก ๆ สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการภาษาดีขึ้น เพราะนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจดียิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 ข : 147) ได้กล่าวถึงแบบฝึกเสริมทักษะว่าแบบฝึกหรือแบบฝึกเสริมทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งสำหรับนักเรียนฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มขึ้นส่วนใหญ่นักเรียนจะมีแบบฝึกอยู่ท้ายบทเรียนในบางวิชาอาจจะมีบางลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ

อำไพพรรณ ชินสำราญ (2538 : 17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกว่าแบบฝึกมีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนช่วยลดภาระของครูได้มากตลอดจนช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้นและการให้นักเรียนทำแบบฝึกจะช่วยชี้ข้อบกพร่องของนักเรียนได้ชัดเจน เพื่อที่ครูจะได้แก้ไขปรับปรุงเฉพาะจุดอย่างทันท่วงที
ผกาวดี ปัญญาวรณศิริ (2540 : 17) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

- 1.1 ใช้หลักจิตวิทยา
- 1.2 ควรมีหลายรูปแบบเพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียน
- 1.3 แบบฝึกแต่ละชุดควรมีระยะสั้น
- 1.4 ควรเรียงจากง่ายไปหายาก
- 1.5 ควรมีการประเมินขณะฝึก เพื่อประเมินความชำนาญในทักษะนั้น

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2545 : 131) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกว่าแบบฝึกเป็นเทคนิคการสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง คือ การให้นักเรียนทำแบบฝึกมาก ๆ สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาได้ดีขึ้นคือแบบฝึก เพราะนักเรียนนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจกว้างขวางยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า ความหมายและความสำคัญของแบบฝึก แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอน ประเภทหนึ่ง que เสริมให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น

2. ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

นักการศึกษาได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

2.1 ลักษณะของแบบฝึกที่ดีว่าจะประกอบไปด้วย (จันทร์ชัย มหาโพธิ์. 2535 : 20)

2.1.1 เนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์

2.1.2 กิจกรรมเหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของนักเรียน

2.1.3 มีภาพประกอบ มีการวางฟอร์มที่ดี

2.1.4 มีที่ว่างเหมาะสำหรับการฝึกเขียน

2.1.5 ใช้เวลาที่เหมาะสม

2.1.6 ทำท่ายความสามารถของผู้เรียนและสามารถนำไปฝึกด้วยตนเองได้

2.2 องค์ประกอบของการสร้างแบบฝึกที่จะทำให้เด็กมีความคงทนในการเรียนรู้ ได้ดีต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ (มนตรีรา กักคิณรงค์. 2540 : 99 - 100)

2.2.1 นักเรียนต้องได้ฝึกทำบ่อย ๆ

2.2.2 นักเรียนได้ลงมือฝึกกระทำเอง

2.2.3 เกิดความสนุกสนานในการทำแบบฝึก

2.3 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี ควรประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 131)

2.3.1 เป็นสิ่งที่นักเรียนเรียนมาแล้ว

2.3.2 เหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของผู้เรียน

2.3.3 มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย

2.3.4 ใช้เวลาที่เหมาะสม คือ ไม่นานเกินไป

2.3.5 เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้นักเรียนได้แสดงความสามารถ

2.3.6 เปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกทั้งแบบตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี

2.3.7 มีคำสั่งหรือตัวอย่างแบบฝึกที่ไม่ยาวเกินไปและไม่ยากแก่การเข้าใจ

2.3.8 ควรมีหลายรูปแบบ มีความหมายแก่นักเรียนที่ทำแบบฝึก

2.3.9 ใช้หลักจิตวิทยา

2.3.10 ใช้สำนวนภาษาที่เข้าใจง่าย

- 2.3.11 ฝึกให้คิดได้เร็วและสนุกสนาน
- 2.3.12 ปลุกความสนใจและร่าเริง
- 2.3.13 เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
- 2.3.14 สามารถศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้

สรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีจึงควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ในการพัฒนาแบบฝึก เราจะต้องฝึกและนำไปใช้ให้สอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหา ตลอดจนนักเรียนที่จะนำไปฝึกด้วย เพื่อเกิดประสิทธิภาพต่อนักเรียนและการใช้ภาษาให้มากที่สุด นอกจากนั้นแบบฝึกที่ดีจะต้องช่วยพัฒนาทักษะของผู้เรียน ก่อให้เกิดการเรียนรู้และแก้ปัญหาของผู้เรียนได้ตามสภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและความชำนาญสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงหรือใช้ในชีวิตประจำวันของตนเองได้

3. ประโยชน์ของแบบฝึก

นักการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

3.1 ประโยชน์ของแบบฝึก มีดังนี้ (จรรยา ศรีพันธุ์บุตร. 2533 : 62 - 63)

3.1.1 ทำให้นักเรียน ได้ฝึกทักษะจากแบบฝึกหัดที่ครูสร้างขึ้นมาตรงกับเนื้อหาที่ครูทำการสอน

3.1.2 นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนการสอนมาทดสอบความรู้ตัวเองว่า เกิดการเรียนรู้หรือมีทักษะมากน้อยแค่ไหนในเรื่องที่เรียน

3.1.3 ใช้สำหรับการประเมินผลการสอนเป็นรายบุคคลหลังได้ร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว โดยผลงานจากแบบฝึกหัดที่ทำมาส่งครู ทำให้ทราบว่านักเรียนเข้าใจมากน้อยเพียงไร

3.2 ประโยชน์ของแบบฝึก มีดังนี้ (อดุลย์ ภูปลี. 2539 : 24 -25)

3.2.1 ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

3.2.2 ช่วยให้ผู้เรียนจำเนื้อหาและคำศัพท์ต่าง ๆ ได้คงทน

3.2.3 ช่วยให้ความสนุกสนานในขณะที่เรียน

3.2.4 ทำให้ทราบความก้าวหน้าของตนเอง

3.2.5 สามารถนำแบบฝึกหัดมาทบทวนเนื้อหาเดิมของตนเองได้

3.2.6 ทำให้ทราบข้อบกพร่องของผู้เรียน

3.2.7 ทำให้ครูประหยัดเวลา

3.2.8 ทำให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 ประโยชน์ของแบบฝึก มี 8 ข้อดังนี้ (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 131)

3.3.1 ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

3.3.2 ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน

3.3.3 ครูได้แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้นักเรียนเรียนได้ดีที่สุดตามความสามารถของตนเอง

3.3.4 ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินความสามารถของตนเองได้

3.3.5 ฝึกให้นักเรียนได้ทำงานด้วยตนเอง

3.3.6 ฝึกให้นักเรียนได้รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย

3.3.7 กำเนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะของตนเองโดยไม่ต้องคำนึงถึงเวลาและความกดดันอื่น ๆ

3.3.8 แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าว ได้แก่ ฝึกทันทีหลังจากเรียนเนื้อหา ฝึกซ้ำ ๆ ในเรื่องที่เรียน

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของแบบฝึกที่ดีและมีคุณภาพช่วยทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะได้เป็นอย่างดี แบบฝึกที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยสำคัญของครูทำให้ลดภาระการสอนลงได้ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองตามความสามารถของตน เพื่อความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี

4. จุดประสงค์การเรียนรู้กับการสร้างแบบฝึก

การสร้างแบบฝึกต้องยึดจุดประสงค์ของการเรียนรู้เป็นสำคัญ เพราะจุดประสงค์การเรียนรู้ คือ เป้าหมายสุดท้ายที่ต้องการให้ผู้เรียนได้หรือเป็นดั่งนั้น การนำจุดประสงค์มาเป็นเครื่องนำทาง จึงเป็นสิ่งถูกต้อง หากจะกล่าวถึงการแบ่งชนิดของจุดประสงค์ทางการเรียน สามารถแบ่งได้ตามลักษณะของพฤติกรรม คือ พฤติกรรมทางด้านพุทธิพิสัย พฤติกรรมทางด้านจิตพิสัย พฤติกรรมทางด้านทักษะพิสัย (สุนันทา สุนทรประเสริฐ. 2534 : 5)

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 ข : 145-146) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

4.1 ศึกษาปัญหาและความต้องการ โดยศึกษาจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากเป็นไปได้ควรศึกษาความต่อเนื่องของปัญหาในทุกระดับชั้น

4.2 วิเคราะห์เนื้อหาหรือทักษะที่เป็นปัญหาออกเป็นเนื้อหาหรือทักษะย่อย ๆ

เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบและแบบฝึกหัด

4.3 พิจารณาวัตถุประสงค์ รูปแบบ และขั้นตอนการใช้แบบฝึก เช่น จะนำแบบฝึกไปใช้อย่างไรในแต่ละชุดจะประกอบด้วยอะไรบ้าง

4.4 สร้างแบบทดสอบ ซึ่งอาจมีแบบทดสอบเชิงสำรวจ แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัย ข้อบกพร่อง แบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่อง เฉพาะตอน แบบทดสอบที่สร้างจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาหรือทักษะที่วิเคราะห์ไว้

4.5 สร้างบัตรฝึกหัด เพื่อใช้พัฒนาทักษะย่อยแต่ละทักษะ ในแต่ละบัตรจะมีคำตอบให้นักเรียนตอบ การกำหนดรูปแบบ ขนาดของบัตร พิจารณาตามความเหมาะสม

4.6 สร้างบัตรอ้างอิง เพื่อใช้อธิบายคำตอบหรือแนวทางการตอบแต่ละเรื่อง การสร้างบัตรอ้างอิงนี้อาจทำเพิ่มเติมเมื่อนำบัตรฝึกหัดไปทดลองใช้แล้ว

4.7 สร้างแบบบันทึกความก้าวหน้า เพื่อใช้บันทึกผลการสอบหรือผลการเรียน โดยจัดทำเป็นตอน เป็นเรื่อง เพื่อให้เห็นความก้าวหน้าเป็นระยะ ๆ สอดคล้องกับแบบทดสอบความก้าวหน้า

4.8 นำแบบฝึกไปทดลองใช้เพื่อหาข้อบกพร่อง คุณภาพของแบบฝึกและคุณภาพของแบบทดสอบ

4.9 ปรับปรุงแก้ไข

4.10 รวบรวมเป็นชุด จัดทำคำชี้แจง คู่มือการใช้ สารบัญเพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป
สรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกต้องยึดจุดประสงค์ของการเรียนรู้เป็นสำคัญ เพราะจุดประสงค์การเรียนรู้ คือ เป้าหมายสุดท้ายที่ต้องการให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมที่ต้องการวัด และเพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบและแบบฝึก นำแบบฝึกไปทดลองใช้เพื่อหาประสิทธิภาพ

5. หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบฝึก

การศึกษาในเรื่องจิตวิทยาการเรียนรู้เป็นสิ่งที่คุณสร้างแบบฝึกไม่ควรละเลย เพราะการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ ต้องขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ของจิต และพฤติกรรมตอบสนองนานาประการ โดยอาศัยกระบวนการที่เหมาะสมและเป็นวิธีที่ดีที่สุดการศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้จากข้อมูลที่นักจิตวิทยาได้ทำการค้นพบและทดลองไว้แล้ว สำหรับการสร้างแบบฝึกในส่วนที่มีความสัมพันธ์กันมี ดังนี้

5.1 ทฤษฎีลองผิดลองถูกของธอร์นไดค์ (Thorndike) ซึ่งได้สรุปเป็นกฎเกณฑ์การเรียนรู้ 3 ประการ คือ

5.1.1 กฎแห่งการพร้อม (Law of readiness) กฎนี้กล่าวถึงสภาพความพร้อมของนักเรียนทางด้านร่างกาย และจิตใจ ถ้าร่างกายเกิดความพร้อมแล้วได้กระทำ ย่อมเกิดความพึงพอใจ แต่ถ้ายังไม่พร้อมที่จะทำแล้วถูกบังคับให้กระทำจะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ

5.1.2 กฎแห่งการฝึกฝน (Law of exercise) กฎนี้กล่าวถึง การสร้างความมั่นคงของการเชื่อมระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่ถูกต้องโดยการฝึกหัด โดยการกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้นานคงทน

5.1.3 กฎแห่งผลที่พอใจ (Law of effect) กฎนี้กล่าวถึงผลที่จะได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วว่าถ้าได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะเรียนรู้อีกต่อไป แต่ถ้าไม่ได้รับความพึงพอใจก็ไม่อยากจะเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่าย

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2534 : 4-5) ได้กล่าวถึงแนวคิดของบลูมว่า ธรรมชาติผู้เรียนแต่ละคนที่มีความแตกต่างกัน ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ไว้ว่า เนื้อหาในหน่วยย่อยต่างๆ ได้โดยใช้เวลาเรียนที่แตกต่างกัน ดังนั้นการสร้างแบบฝึกจึงต้องมีการกำหนดเงื่อนไขที่จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนสามารถผ่านลำดับขั้นตอนทุกหน่วยการเรียนรู้ได้ ถ้านักเรียนได้เรียนตามอัตราการเรียนรู้ของตนก็จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น

ไพบูลย์ เทวารักษ์ (2540 : 23 ; อ้างอิงใน สุนันทา สุนทรประเสริฐ. 2534 : 4-5) ได้กล่าวถึงกฎการฝึกหัดไว้ว่า “ การฝึกหัดให้บุคคลทำกิจกรรมต่าง ๆ นั้นผู้ฝึกจะต้องควบคุมและจัดสภาพการใช้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของตนเอง บุคคลจะถูกกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก ” ดังนั้นผู้สร้างแบบฝึกจึงจะต้องกำหนดกิจกรรมตลอดจนคำสั่งต่าง ๆ ในแบบฝึกหัดให้ผู้ฝึกได้แสดงพฤติกรรมสอดคล้องจุดประสงค์ที่ผู้สร้างต้องการ

5.2 ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์ ซึ่งมีความเชื่อว่าสามารถควบคุมบุคคลให้ทำตามความประสงค์หรือแนวทางที่กำหนดได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงความรู้สึกทางจิตใจของบุคคลผู้นั้นว่าจะรู้สึกนึกคิดอย่างไรเขาจึงได้ทดลองและสรุปได้ว่า บุคคลสามารถเรียนรู้ได้ด้วย การกระทำโดยมีการเสริมแรงเป็นตัวการเมื่อบุคคลตอบสนองการเร้าของสิ่งเร้าควบคุมกับในช่วงเวลาที่เหมาะสมสิ่งเร้า นั้นจะรักษาระดับหรือเพิ่มการตอบสนองให้เข้มข้น การสร้างแบบฝึกจึงควรยึดทฤษฎีของสกินเนอร์ด้วย เพราะบุคคลจะเกิดการเรียนรู้ได้ด้วยการกระทำ

5.3 วิธีการสอนของกาเย่ ซึ่งมีความเห็นว่า การเรียนรู้มีลำดับขั้นและผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เนื้อหาที่ง่ายไปหายาก

แนวคิดของกาเย่ กล่าวว่า การเรียนรู้มีลำดับขั้น ดังนั้นก่อนที่จะสอนเด็กให้แก้ปัญหาได้นั้น เด็กจะต้องเรียนรู้ความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์มาก่อนซึ่งในการสอนให้เด็กได้ความคิดรวบยอดหรือกฎเกณฑ์นั้น จะทำให้เด็กเป็นผู้สรุปความคิดรวบยอดด้วยตนเองแทนที่ครูจะเป็นผู้บอก (สุนันทา สุนทรประเสริฐ. 2534 : 4-5)

สรุปได้ว่า หลักจิตวิทยาเป็นหัวใจของการสร้างแบบฝึก เพราะจะช่วยให้แบบฝึกมีความน่าสนใจ เข้าใจ เหมาะสมกับเวลาและสามารถตอบสนองความต้องการ ตามความสามารถของผู้เรียนและมีประสิทธิภาพ

6. ส่วนประกอบของแบบฝึกทักษะหรือแบบฝึก

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2534 : 11-12) กล่าวว่าส่วนประกอบของแบบฝึกทักษะหรือแบบฝึกไว้ ดังนี้

6.1 คู่มือการใช้แบบฝึก

6.2 แบบฝึกเป็นสื่อที่สร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรควรมีส่วนประกอบ ดังนี้

6.2.1 ชื่อชุดฝึกในแต่ละชุดย่อย

6.2.2 จุดประสงค์

6.2.3 คำสั่ง

6.2.4 ตัวอย่าง

6.2.5 ชุดฝึก

6.2.6 ภาพประกอบ

6.2.7 ข้อทดสอบก่อนและหลังเรียน

6.2.8 แบบประเมินบันทึกผลการใช้

7. รูปแบบของการสร้างแบบฝึก

การสร้างแบบฝึกรูปแบบก็เป็นสิ่งสำคัญในการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทดลองปฏิบัติแบบฝึก จึงควรมีรูปแบบที่หลากหลาย การปรับเปลี่ยนรูปแบบของแบบฝึกแล้วแต่เทคนิคของแต่ละคนซึ่งจะเรียงจากง่ายไปหายาก ดังนี้

7.1 แบบถูกผิด

7.2 แบบจับคู่

7.3 แบบเติมคำหรือเติมข้อความ

7.4 แบบหลายตัวเลือก

7.5 แบบอัตนัย

8. ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกทักษะ

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2534 : 14) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกทักษะ ดังนี้

- 8.1 วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้
 - 8.1.1 ปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะที่ทำการสอน
 - 8.1.2 ปัญหาการผ่านจุดประสงค์ของนักเรียน
 - 8.1.3 ผลจากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
 - 8.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 8.2 ศึกษารายละเอียดในหลักสูตรเพื่อวิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์และกิจกรรม
 - 8.3 พิจารณาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการสร้างแบบฝึกและเลือก เนื้อหาในส่วนที่จะสร้างแบบฝึกนั้นว่าจะทำเรื่องใดบ้าง กำหนดเป็น โครงเรื่องไว้
 - 8.4 ศึกษารูปแบบของการสร้างแบบฝึกจากเอกสารตัวอย่าง
 - 8.5 ออกแบบชุดฝึกแต่ละชุดให้มีรูปแบบที่หลากหลาย น่าสนใจ
 - 8.6 ลงมือสร้างแบบฝึกในแต่ละชุด พร้อมทั้งข้อทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
 - 8.7 ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
 - 8.8 นำไปทดลองใช้แล้วบันทึกผล เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง
 - 8.9 ปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
 - 8.10 นำไปใช้จริงและเผยแพร่ต่อไป
- สรุปได้ว่า ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกทักษะ เริ่มต้นจากศึกษาหลักสูตร เนื้อหาจุดประสงค์ แล้วนำมาสร้างแบบฝึกทักษะ พร้อมทั้งข้อทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ หลังจากนั้นนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้จริงและเผยแพร่ต่อไป

การหาค่าดัชนีประสิทธิผล

การหาค่าดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการเรียนการสอนที่ผลิตขึ้นมา เรามักจะดูถึงประสิทธิผลทางการสอนและการวัดผลทางสื่อ นั้น ตามปรกติแล้วจะเป็นการประเมินความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียน หรือเป็นการทดสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมในทางปฏิบัติส่วนมากจะเน้นที่

ผลความแตกต่างที่แท้จริงมากกว่าผลของความแตกต่างทางสถิติแต่ในบางกรณีการเปรียบเทียบเพียง 2 ลักษณะก็ไม่เพียงพอ เช่น ในกรณีของการทดลองใช้สื่อในการเรียนการสอนครั้งหนึ่งปรากฏว่ากลุ่มที่ 1 ทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 18 % การทดลองหลังเรียนได้คะแนน 67% และกลุ่มที่ 2 การทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 27 % การทดลองใช้สื่อในการเรียนการสอนครั้งหนึ่งปรากฏว่ากลุ่มที่ 1 ทดสอบก่อนเรียนได้คะแนน 18% การทดสอบหลังเรียนได้คะแนน 74 % ซึ่งเมื่อมาวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่า คะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนนการทดสอบหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสองกลุ่ม แต่เมื่อเปรียบเทียบคะแนนการทดลองหลังเรียนระหว่างกลุ่มทั้งสอง ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าเกิดเพราะสิ่งทดสอบ (Treatment) นั้นหรือไม่ เนื่องจากการทดสอบทั้งสองกรณี มีคะแนนพื้นฐาน (คะแนนทดสอบก่อนเรียน) แตกต่างกันซึ่งจะส่งผลถึงคะแนนการทดสอบหลังเรียนที่จะเพิ่มขึ้นสูงสุดของแต่ละกรณี

เวบบ์ (เพชฌุ กิจระการ. 2542 : 1 ; อ้างอิงมาจาก Webb. 1963 : unpagged) ได้เปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธีการ 3 แบบ ซึ่งเพิ่มเติมจาก “ดัชนีประสิทธิผลของโฮฟแลนด์” โดยเวบบ์ ให้ความสนใจค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนซึ่งเรียกว่าวิธีการ Conventional โดยจะคำนวณจากการนำค่าคะแนนร้อยละของกลุ่มควบคุมลบออกจากคะแนนร้อยละที่เพิ่มขึ้น (หรือลดลง) เปรียบเทียบกับคะแนนของกลุ่มควบคุม ดัชนีประสิทธิผลมีรูปในการหาค่า ดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{ผลรวมคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{คะแนนเต็ม} \times \text{จำนวนนักเรียน}) - \text{ผลรวมคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

เมื่อ E.I. แทน ดัชนีประสิทธิผลของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

$$\text{หรือ } E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1}$$

เมื่อ P_1 แทน คะแนนทดสอบก่อนเรียน

P_2 แทน คะแนนทดสอบหลังเรียน

$P_2 - P_1$ หมายถึง จำนวนเศษของ E.I. จะเป็นเศษได้จากการวัดระหว่างการทดสอบก่อนเรียน (P_1) กับการทดสอบหลังเรียน (P_2) ซึ่งคะแนนทั้ง 2 ชนิดนี้ จะแสดงถึงร้อยละของคะแนนรวมสูงสุดที่ทำได้ (100%)

ตัวหารของดัชนี คือ ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียน (P_1) และคะแนนสูงสุดที่นักเรียนทำได้

ต่อมาเวบบ์ ได้ปรับปรุงแบบของการแสดงทดสอบค่าดัชนีประสิทธิผลใหม่โดยการคูณด้วยร้อย เพื่อให้ค่าที่ออกมาเป็นร้อยละซึ่งช่วยให้สะดวกขึ้น .

ดัชนีประสิทธิผลสามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประเมินผลสื่อ โดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียน ซึ่งเป็นตัววัดว่าผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับใด รวมทั้งการวัดความเชื่อใจคติและความตั้งใจของผู้เรียน นำคะแนนที่ได้มาจากการทดสอบมาแปลงให้เป็นร้อยละหาค่าคะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้ จากนั้นนำนักเรียนเข้ารับการทดลองเสร็จแล้วการทดสอบหลังเรียน นำคะแนนที่ได้มาหาค่าดัชนีประสิทธิผล โดยนำคะแนนทดสอบก่อนเรียนไปลบจากคะแนนทดสอบหลังเรียน ได้เท่าไรนำไปหารด้วยค่าที่ได้จากค่าทดสอบก่อนเรียนสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถทำได้ลบด้วยคะแนนทดสอบก่อนเรียนโดยทำให้อยู่ในรูปร้อยละ

จากการคำนวณพบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลอยู่ระหว่าง $-100 - 100$ หากค่าทดสอบก่อนเรียนเป็น 0 และการทดสอบหลังเรียน ปรากฏว่านักเรียนไม่มีการเปลี่ยนแปลง คือ ได้คะแนน 0

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1} = \frac{100\% - 0\%}{100 - 0} = \frac{100\%}{100} = 1.00$$

และในทางตรงกันข้าม ถ้าคะแนนทดสอบหลังเรียนน้อยกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนค่าที่ได้ออกมาจะมีค่าเป็นลบ เช่น $P_1 = 73\%$ $P_2 = 45\%$ $E.I. = 0.38$

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{100 - P_1} = \frac{45\% - 73\%}{73} = -0.38$$

สรุปได้ว่า การหาค่าดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงถึงความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน โดยเปรียบเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนและคะแนนเต็มหรือคะแนนสูงสุดกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เมื่อมีการประเมินสื่อการเรียนการสอนที่ผลิตขึ้นมา เรามักจะดูถึงประสิทธิผลทางการสอนและการวัดผลทางสื่อ นั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ขวัญทอง จันทฤทธิ์ (2542 : 60) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย ที่มีประสิทธิภาพ เรื่องการสะกดคำและแจกลูกของหนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.60/80.50 คะแนนการทดสอบ หลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พรชญา พรหมหิตาทร (2542 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถ ในการเขียนสะกดคำภาษาไทยและสภาพการใช้พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2541 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยและสภาพการใช้พจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 อยู่ในระดับปานกลาง

กรรณิกา สุภปัญญาวุฒิ (2544 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องผลของการใช้แบบฝึก การอ่านต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านอย่าง มีวิจารณญาณ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.48/92.33 และนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ ภาษาไทยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

สุพรรณษา สงวนศิลป์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำยาก จากหนังสือเรียนชุดทักษะสัมพันธ์สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยากที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 90.63/85.52 ซึ่งสูงกว่า เกณฑ์มาตรฐานและความสามารถในการเขียนสะกดคำยากของ กลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึก สูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นิตาพร วงษ์ศิลา (2545 : 58) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านนาโป่งใหญ่โคกสุวรรณ ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 89.17/83.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.68 ซึ่งหมายความว่า แบบฝึกชุดนี้มีความเป็นไปได้ ที่จะทำให้ผลการเรียนของนักเรียนเกิดความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นร้อยละ 68

บัณฑิตา แจ้งจบ (2545 : 47) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน สะกดคำ ในมาตราตัวสะกดที่มีพยัญชนะใช้หลายตัว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.54/83.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประภาพร อันสงคราม (2545 : 107) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแผนการสอนและแบบฝึกทักษะภาษาไทย การสะกดคำและแจกลูกด้วยวิธีแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า แผนการสอนและแบบฝึกทักษะภาษาไทย การสะกดคำและแจกลูกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.40/86.16 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7649 แสดงว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 76

ปีตมา ราษฎร์คุชติ (2545 : 48) ได้วิจัยเรื่องการใช้เกมพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลประทานสงเคราะห์ จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า ได้เกมที่สามารถพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพและนักเรียนกลุ่มที่เรียนการเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยใช้เกมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้เกมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มิตรถาวร คำภุษา (2545 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการอ่านและการสะกดคำยาก ของหนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการอ่านและการสะกดคำยากของหนังสือเรียนภาษาไทย เล่ม 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 82.80/81.86 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.61 หมายถึงนักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 61

นิมิตใจ เพชรจันทน์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากภาษาไทย เรื่อง รามเกียรติ์ ตอนสุครีพหักฉัตร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า แผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากภาษาไทย เรื่อง รามเกียรติ์ ตอนสุครีพหักฉัตร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 80.60/80.13 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ดัชนีประสิทธิผล มีค่าเท่ากับ 0.73 ซึ่งหมายความว่า แผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากภาษาไทยชุดนี้สามารถทำให้นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน ร้อยละ 73

ปิยาภรณ์ สร้อยระย้า (2547 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านกล้วยคว้าง อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ ผลการวิจัย พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำยากที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 87.70 /84.13

ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และมีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.7104 ซึ่งหมายความว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 71.04 และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้น จากก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอมอร สวงวนดี (2547 : 65) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแผนการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัย พบว่า แผนการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 81.07/82.83 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และมีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.6366 หมายความว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 63.66

สรุปได้ว่า ผลจากการวิจัยในประเทศ ได้มีการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยที่มี ประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนั้น แบบฝึกทักษะจึงเป็นสื่อการสอนที่ สำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียนรู้ ผู้เรียนเรียนด้วยความสนใจ จึงนับได้ว่าแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนที่สนองความต้องการของ ผู้เรียนอย่างแท้จริง

2. งานวิจัยต่างประเทศ

บัวชาร์ด (Bouchard. 2002 : 541-A) ได้ศึกษาความรู้เรื่องคำของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้งที่มีความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับการสะกดคำ แต่การปฏิบัติงาน การอ่านและการสะกดคำของนักเรียน ก็ยังแสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญใน ความถูกต้อง และความผิดพลาดของคำ การวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาการสะกดคำตามความรู้เรื่อง คำเชิงพัฒนาใน 4 ด้าน ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า การปฏิบัติงานการอ่านของ นักเรียนดีกว่าการปฏิบัติงานการสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญ และพบว่ามีผลรายงานอย่างมีนัยสำคัญ ต่อระดับความรู้เรื่องคำของนักเรียนต่อการวิเคราะห์เชิงคุณภาพในความผิดพลาดด้าน การอ่าน และการเขียนของนักเรียนต่อไปพบว่าความผิดพลาดเกี่ยวกับลักษณะทางอักษรวิธีที่เหมือนกัน ในทุกงานในที่สุด จากการศึกษการให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำของทักษะชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ของครูพบว่าการให้คะแนนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการปฏิบัติ จริงของนักเรียนในผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำและความรู้เรื่องคำแต่ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับการตัดสินใจในการสอน

แมคพิก (Mepeake. 1979 : 1799- A) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็น ระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่านและเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate และ

Massachusetts จำนวน 129 คน ผลการศึกษาพบว่าทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้น ยกเว้นนักเรียนชายที่มีข้อบกพร่องด้านการอ่านและยังพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคนต่อเวลา 12 สัปดาห์ใหม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ

ลอเวรี่ (Lawrey, 1977 : 817 - A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนระดับ 1 ถึงระดับ 3 จำนวน 87 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนทดสอบหลัง การทำแบบฝึกมากกว่าคะแนนการทดสอบก่อนการทำแบบฝึก

ลาเวลล์ (Lavelle, 2002 : 817-A) ได้วิจัยการประเมินการรู้หนังสือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือ การประเมินเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 20 ในความแตกต่าง 3 ด้าน กับความแตกต่าง 4 ด้าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในระหว่างปีการศึกษา โดยใช้แบบวัดการรู้หนังสือ 5 ชนิด ได้แก่ แบบวัดการอ่าน ความเข้าใจคำศัพท์ในคำที่มองเห็นในหลักการพื้นฐาน การเขียนคำศัพท์และการสะกดคำเชิงพัฒนา ผลการวิจัยพบว่า การประเมินต้องมุ่งเน้นวิธีการที่เราใช้แบบประเมินในบริการความสำเร็จของนักเรียน ไม่ใช่มุ่งเน้นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ครูควรคาดหวังประโยชน์ที่ได้รับมาจากนักเรียนทุกคนในขณะวิจัยครั้งนี้ ปรากฏชัดเจนว่าได้รับประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญในทั้ง 2 วิธีการที่แตกต่างกันโดยภาพรวม การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่มีการประเมินความแตกต่างกัน 4 ด้าน แตกต่างกันในด้านความรู้ในการรู้หนังสือของตน ซึ่งสัมพันธ์กับแบบวัดการรู้หนังสือโดยการปฏิบัติในระดับการรู้หนังสือที่สูงขึ้น และพบว่าทิศทางความก้าวหน้าทางการรู้หนังสือของนักเรียนไม่แตกต่างกันระหว่างทั้ง 2 กลุ่มโดยความก้าวหน้าของทั้ง 2 กลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างไรก็ตามในตอนปลายปี ความก้าวหน้าในการรู้หนังสือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้รับผลจากปริมาณและจังหวะเวลาของความแตกต่างของแบบประเมินในปีการศึกษานั้นและจากการสอนตามลำดับที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า ผลจากการวิจัยต่างประเทศ มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะให้นักเรียนอ่านออกและเขียนได้ต้องพัฒนาทั้งด้านวิธีการสอนและสร้างสื่อการสอนแบบใหม่ ๆ ที่น่าสนใจและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน จึงจะทำให้การเรียนการสอนดียิ่งขึ้น